Hermanis Paukšs

NORVĒĢU PRINCIS HAMHAMS

(parodija)

Darbojas:

HAMHAMS - norvēģu princis
GERTA - Hamhama māte, norvēģu karaliene
KLAUDA - Hamhama krustmāte
POLKA - premjerministre
OFIJA - Polkas meita
LARA - Polkas meita, Ofijas māsa
HORA - Hamhama studiju biedre

1. skats

GERTA. IENĀK KLAUDA.

Klauda. Ko tu te, Gerta, sēdi viena tāda skumja?
Gerta. Ak, mīļā Klauda, ja tu zinātu, kā man ir piegriezies mans vīrs - tavs brālis norvēģu karalis Hams. Viņš to vien dara, kā jāj medībās un plītē, turklāt vēl mani krāpj ar visvisādām netiklēm, bet valsti nolaidis jau ir līdz kliņķim.
Klauda. Nu, plašsaziņas līdzekļi gan vēsta mums ko citu.
Gerta. Jā, plašsaziņas līdzekļi jau vēsta tikai to, ko liek tiem vēstīt Polka - mūsu premjerministre - kaut velns to rautu!
Klauda. Jā, vienīgais, kas atliek – noindēt to draņķi.
Gerta. Vai premjerministri?
Klauda. Nē, tavu vīru.
Gerta. Un kurš to izdarīs?
Klauda. Es!
Gerta. Bet viņš taču ir tavs brālis!
Klauda. Nu un tad? Pareizāk sakot: vēl jo vairāk tāpēc. Viņš visu bērnību man sagandēja ar savām izdarībām. Pat mīļāko lelli sadīrāja lupatās, trenēdamies šaušanā ar arbaletu un zobenu cīņā.
Gerta. Jā, tad gan. Bet, ja nu kaut kas noiet greizi?
Klauda. No tā es nebaidos!
Gerta. Tu esi drosmīga.
Klauda. Nē. Patiesībā es mīlu tevi, Gerta, un tāpēc tavā labā esmu gatava uz visu. Pat likt uz spēles savu dzīvību.
Gerta. Kā - mīli?
Klauda. Vai tad neesi neko dzirdējusi par viendzimuma mīlestību?
Gerta. Jā, plašsaziņas līdzekļi pēdējā laikā par to daudz raksta.
Klauda. Nu, re! Tad kāpēc lai es nevarētu iemīlēt sava brāļa sievu, ja man ir atbilstoša orientācija?
Gerta. Varētu.
Klauda. Un tu? Vai nejūti pret mani it neko?

Gerta. Jā, jūtu. Taisnību sakot, es vienmēr esmu mīlējusi tevi, nevis Hamu. Es jau tikai tāpēc ar viņu apprecējos, lai būtu tuvāk tev.
Klauda. Tad nav problēmu: es noindēšu savu brāli un pēc tam apprecēšos ar tevi.
Gerta. Jā, tā nav slikta doma. Tikai Norvēģijā viendzimuma laulības pagaidām ir aizliegtas.
Klauda. Bet, Gerta, tu taču esi karaliene! Tikko Hams būs beigts, tā tūlīt pat varēsi izdot likumu, kas atļauj viendzimuma laulības.
Gerta. Bet ko teiks mūsu dēls, princis Hamhams, kad uzzinās, ka tu esi noslepkavojusi viņa tēvu?
Klauda. Izdomāsim citu iemeslu karaļa nāvei. Teiksim, miris no pārdzeršanās vai kā tamlīdzīgi.
Gerta. Jā, tā ir laba doma.
Klauda. Hams šobrīd plītē tepat meža pļaviņā ar savu karadraudzi un apkārtējo ciemu paklīdenēm. Es slepus došos turp un mēģināšu atrast izdevīgu brīdi, lai aizraidītu to nelieti uz viņpasauli!
Gerta. Lai Dievs tevi svētī šai riskantajā un cildenajā pasākumā, mīļā Klauda!
Klauda. Paldies!

ABAS PROM.

2. skats

OFIJA. UZNĀK LARA.

Lara. Ko tu tur dari, mīļo māsiņ?
Ofija. Ak! Mīļā Lara... Tāpat vien. Neko.
Lara. Nu - atzīsties, atzīsties!
Ofija. Tu nevienam neteiksi?
Lara. Bet, Ofij! Protams, ka neteikšu!
Ofija. Nu labi - tad es atzīšos: es rakstu mīlestības vēstuli.
Lara. Mīlestības vēstuli? Tiešām? Un kam tad?
Ofija. Tas ir noslēpums.
Lara. Bet es taču nevienam to neteikšu!
Ofija. Nu labi, tad es atzīstos, ka rakstu mīlestības vēstuli princim Hamhamam.
Lara. Ak tā? Vai tu viņu mīli?
Ofija. Protams, ka mīlu! Citādi taču es te nepūlētos, rakstīdama viņam mīlestības vēstuli!
Lara. Jā, jā - tas tiesa. Kā es pati par to neiedomājos! Vai vēstulē tu viņam raksti par savām jūtām?
Ofija. Bet, protams! Par ko gan citu mīlestības vēstulē var rakstīt?
Lara. Iedod palasīt!
Ofija. Pat neceri!
Lara. Bet es nevienam neteikšu! Man tā patīk lasīt svešas mīlestības vēstules!
Ofija. Izbeidz! Tur nāk māte! Tikai nesaki viņai neko! (Prom.)

3. skats

IENĀK POLKA.

Lara. Esiet sveicināta, premjerministres kundze!
Polka. Beidz māžoties! Tu viena? Kur tad Ofija?
Lara. Aizmuka rakstīt mīlestības vēstuli princim Hamhamam.
Polka. Ko?! Hamhamam? Bet, paklau: tā nav slikta doma. Ofij!

4. skats

Ofija (uznāk). Jā, mīļo māmiņ?
Polka. Kad beigsi rakstīt, iedod vēstuli man, lai varu izlabot gramatikas kļūdas! Pati zini, cik briesmīga ir tava pareizrakstība, bet princis Hamhams tomēr ir izglītots jauneklis: galu galā Vitenbergas universitātē mācās!
Ofija. Nodevēja!
Lara. Viņa no manis atzīšanos izspieda ar varu.
Polka. Par ko jūs tur sačukstaties?
Lara. Par norvēģu gramatiku.
Polka. Jā, norvēģu gramatika nav viegla lieta: tikai latviešu gramatika to sarežģītībā pārspēj. Bet tam šobrīd nav nozīmes. Galvenais - lai Ofijai izdotos savaldzināt princi Hamhamu.
Lara. Kāpēc?
Polka. Tāpēc, ka Hamhama tēvs, norvēģu karalis Hams, šorīt, saulei austot, pils pagalmā ir atrasts miris. Līdz ar to viņa tronis pāries princim Hamhamam. Secinājumus izdariet pašas!
Ofija. Tātad - ja Hamhams mani apprecēs, es kļūšu par karalieni?
Polka. Jā, jā - es jau sen prātoju par to, kā sagrābt vēl lielāku varu Norvēģijā! Tagad šāda izdevība ir radusies. Ja Ofija apprecēsies ar Hamhamu, tad es kļūšu par karaļa sievasmāti, un lai tikai kāds pamēģina savu sievasmāti neklausīt! Aknas izraušu! Ej - raksti! Starp citu: tu arī varētu pie reizes princim Hamhamam mīlestības vēstuli uzrakstīt. Katram gadījumam. Ja nu Ofijas vēstule viņu tomēr nesavaldzina, tad nenāks par ļaunu, ja turpat pie rokas būs vēl viena mīlestības vēstule.
Lara. Bet es nemaz nemīlu princi Hamhamu! Es viņu ienīstu!
Polka. Par ko?
Lara. Ai, tāpat vien.
Polka. Nu labi – tad neraksti. Es tagad iešu sīkāk izpētīt līķi - jānoskaidro, kāpēc īsti tas mūsu karalis ir atšāvis kājas: no pārdzeršanās vai kāda cildenāka iemesla pēc.

VISAS PROM.

5. skats

UZNĀK GERTA, PĒC TAM POLKA.

Gerta. Nu, mīļā Polka? Vai noskaidroji, kādu iemeslu dēļ mans vīrs, norvēģu karalis Hams, ir gājis bojā?
Polka. Jā, karalien! Viņa ausī es atradu saindētu kefīru.
Gerta. Bet karalis taču kefīru nekad nedzēra! Un neesmu dzirdējusi, ka viņš jelkad būtu dzēris ar ausīm!
Polka. Tieši tas jau man likās aizdomīgi. Un vedina uz domām, ka šis nav nelaimes gadījums. Šī ir slepkavība.
Gerta. Un kurš tad to varēja izdarīt?
Polka. Uz kefīra es atradu viņa māsas Klaudas pirkstu nospiedumus.
Gerta. Tātad tu domā, ka Klauda ir tā, kas nogalināja manu vīru?
Polka. Šaubu par to nevar būt.
Gerta. Bet ko tad lai tagad dara?
Polka. Pēc likuma vajadzētu noorganizēt izmeklēšanu, pēc tam taisnu tiesu un sodīt karaļa māsu ar nāvi.
Gerta. Bet vai tas nekaitēs Norvēģijas starptautiskajam tēlam?
Polka. Protams, ka kaitēs.
Gerta. Bet tad taču ir jārīkojas kaut kā citādi?
Polka. Protams, ka citādi. Es ieteiktu visiem paziņot, ka karalis Hams ir miris no čūskas kodiena, bet par tiem viņa māsas pirkstu nospiedumiem uz kefīra vienkārši nelikties ne zinis. Galu galā tā ir ģimenes iekšējā lieta: lai indē cits citu, ja grib!
Gerta. Gudri vārdi, mīļā Polka - gudri! Bet vai vēl gudrāk nebūtu, ja es tagad apprecētu sava vīra slepkavu?
Polka. Piedodiet, bet cik man zināms: jūsu vīra slepkava ir sieviete. Mēs tikko par to runājām.
Gerta. Vēl jo vairāk tāpēc. Pirmkārt, ja es apprecēšu Klaudu, tad tas pilnībā novērsīs aizdomas no viņas kā no iespējamās vaininieces, jo normāla sieviete taču neprecētos ar sava vīra slepkavu!
Polka. Nu... nesakiet vis.
Gerta. Otrkārt, viendzimuma laulības visaugstākajā līmenī parādītu Norvēģiju starptautiskajā arēnā kā izcili progresīvu valsti.
Polka. Jā, tas gan tiesa. Bet ko par to teiks jūsu dēls?
Gerta. Paskaidrosim viņam, ka tā bija valstiska nepieciešamība.
Polka. Jā, nav slikts arguments. Pārliecinošs. Labi, tad es iešu sagatavošu likumprojektu, kas atļauj Norvēģijā viendzimuma laulības. Bet kurš to parakstīs? Likumīgais troņmantnieks Hamhams vēl kavējas Vitenbergā.
Gerta. Es pati parakstīšu.
Polka. Pratīsiet?
Gerta. Kas man - trīs krustus uzvilkt grūti?
Polka. Ja patrenējas - tas var izdoties.

ABAS PROM.

6. skats

UZNĀK HAMHAMS, PĒC TAM HORA.

Hora. Piedod, ka tevi iztraucēju, mīļais Hamham!

Hamhams. Hora - tu?! Kāpēc tu neesi Vitenbergā un čakli nestudē? Vai varbūt tevi izraidīja no auditorijas par sliktu uzvedību?

Hora. Nē, mīļais princi. Mana uzvedība, kā vienmēr, bija nevainojama. Tikai es satraucos, redzēdama, ka tu neesi ieradies uz lekcijām. Domāju, vai nav kas slikts noticis, tāpēc traucos atpakaļ uz kopmītnēm, lai to noskaidrotu.

Hamhams. Ak, mīļā Hora... Ar mani pašu nekas slikts nav noticis, toties nelaimes gadījumā - no čūskas kodiena - ir gājis bojā mans tēvs, norvēģu karalis Hams, tāpēc man nācās nekavējoties sēsties kuģī un atgriezties Norvēģijā.

Hora. Jā, mīļais princi. To visu man kopmītņu komandante izstāstīja, tāpēc es nolēmu arī nekavējoties sēsties jau nākamajā kuģī un doties tev pakaļ. Ja nu kāda palīdzība vajadzīga vai kas cits.

Hamhams. Ak, Hora... Cik tu gan esi laba! Kaut vairāk man būtu tādu uzticamu draudzeņu kā tu.

Hora. Bet kāpēc tu te tagad viens tā klīsti pusnaktī? Miegs nenāk? Blaktis kož?

Hamhams. Nē, mīļā Hora: ar blaktīm tam šoreiz nav nekāda sakara, lai gan pilī šo insektu, protams, netrūkst. Esmu iznācis te uz pils mūriem cerībā, ka varbūt parādīsies tēva rēgs un izstāstīs man visu patiesību.

Hora. Kādu patiesību, mīļais princi?

Hamhams. Redzi, mīļā Hora, tepat mums kaimiņos - Dānijā - reiz bija tāds gadījums: tur arī karalis gāja bojā it kā nelaimes gadījumā, bet tad karaļa dēlam Hamletam pusnaktī parādījās viņa mirušā tēva gars un labprātīgi atzinās, ka patiesībā viņa ķermenis nemaz nav gājis bojā no čūskas kodiena, bet gan ticis zemiski noslepkavots. Tad nu es tagad klīstu te pusnaktī pa pils mūriem cerībā, ka arī man varbūt parādīsies bojā gājušā tēva gars un pastāstīs kaut ko tamlīdzīgu.

Hora. Ak, princi... Baidos, ka tavs tēvs jau ir atzinies, tikai citādā veidā.

Hamhams. Kādā tad?

Hora. Lūk, šo vēstuli es nejauši atradu tepat pils pagalmā, traukdamās šurp pie tevis.

Hamhams. Kas tā par vēstuli?

Hora. To rakstījis tavs tēvs.

Hamhams. Patiešām - viņa rokraksts! (Lasa.) Mīļais Hamham! Rakstu šo vēstuli, raustīdamies pirmsnāves krampjos un cerēdams, ka tā kaut kādā brīnumainā veidā reiz tomēr nonāks pie tevis. Kā tev iet? Ko labu dari? Kā ar veselību? Kā sokas mācībās? Vai tiešām tu Vitenbergā čakli studē, nevis pavadi laiku, plītējot draugu pulkā un pinoties ar vieglas uzvedības meičām, kā daudzi citi tavi vienaudži to dara? Ja vajag vēl naudu, tad uz to gan neceri, jo, kā jau ieminējos, šobrīd raustos pirmsnāves krampjos un pēc dažām minūtēm būšu pagalam, tāpēc naudu nosūtīt nepagūšu. Tagad – par

situāciju, kas mani spieda tev šo vēstuli tik ekstrēmos apstākļos rakstīt. Redzi, lieta ir tāda, ka es tiku noindēts, tāpēc netici, ja kāds vēlāk centīsies tev iestāstīt, ka esmu nejauši gājis bojā nelaimes gadījumā - no čūskas kodiena vai kā tamlīdzīgi. Tas notika tā: kad es pēc atpūtas dažu cildenu bruņinieku un tikumīgu jaunavu pulkā vairs nespēju tikt līdz savai guļamistabai un tāpēc, no atpūtas ļoti noguris, nolikos brītiņu pils pagalmā pasnaust netālu no staļļiem, man slepus pielavījās mana zemiskā māsa, tava krustmāte Klauda, un, izmantodama manu pēcatpūtas stāvokli, ielēja man ausī saindētu kefīru. Kad kefīrs sāka iedarboties, es uztrūkos un mēģināju vēl noķert savu nelietīgo māsu un tavu tikpat nelietīgo krustmāti aiz kājas, taču viņai tomēr pēdējā brīdī izdevās aizmukt. Sapratis, ka tagad mans vienīgais glābiņš ir pretinde – mūsu aizjūras kaimiņu skotu ražotais viskijs, es ar pēdējiem spēkiem mēģināju aizrāpties līdz pils viskija pagrabiem, kur dažām pudelēm vēl bija jābūt, taču pagraba durvis izrādījās aizslēgtas, bet slēdzene - pārāk augstu, lai es spētu to aizsniegt. Tā nu nekas cits neatlika, kā uzrakstīt tev šo atzīšanās vēstuli un samierināties ar neglābjamo galu. Parūpējies, lai neliete saņem pelnīto sodu, un izrauj kādu pudeli viskija uz manu pēcnāves veselību. Tavs mīlošais tēvs, norvēģu karalis Hams.

Hora. Traģiski.

Hamhams. Jā, ļoti traģiski. Vēl jo vairāk tāpēc, ka mana māte jau ir paguvusi apprecēties ar manu krustmāti.

Hora. Bet tas taču ir ļoti progresīvi!

Hamhams. Toties bīstami. Kāda garantija, ka krustmāte neielies saindētu kefīru ausī arī manai mātei? Es tiešām nezinu, ko tagad darīt.

Hora. Varbūt pasaukt aktierus, lai tie nospēlē lugu, kurā ir sīki atainota tava tēva nāve? Iespējams, ka tava krustmāte, to skatīdamās, no pārsteiguma atzīsies. Šoka terapija, tā sacīt.

Hamhams. Ak, Hora… Diezin vai tas izdosies. Nav vairs tik labu aktieru kā Hamleta laikos. Vienīgais, kas var gadīties - ka, vērodama aktieru spēli, slepkava nomirs no smiekliem par viņu nevarību. Es labāk tagad došos frontālā uzbrukumā tai nelietei! Bet tu tikmēr vēl paklīsti pa pils mūriem: papriecājies par apkārtnes ainavu mēnesnīcā!

Hora. Jā, princi, apkārtne šeit patiešām ir skaista!

ABI PROM.

7. skats

UZNĀK OFIJA, PĒC TAM UZSKRIEN LARA.

Lara. Ofij!

Ofija. Jā, mīļā Lara?

Lara. Tavs gods ir aptraipīts!
Ofija. Kā – aptraipīts?
Lara. Tu te raksti princim mīlestības vēstules, bet viņš tikmēr vazājas ar citām pa pils mūriem!
Ofija. Ak, dievs! Kā tu to zini?
Lara. Biju izlūkos un slepus noskatījos.
Ofija. Un viņš… ar daudzām tur… vazājas?
Lara. Nē, tikai ar vienu.
Ofija. Bet kāpēc tad tu teici daudzskaitlī?
Lara. Pati zini, ka ar gramatiku man ir vēl bēdīgāk nekā tev.
Ofija. Un viņi tur… bučojas?
Lara. Nē, vēl nebučojas.
Ofija. Nu labi vismaz, ka tā.
Lara. Bet tas ir tikai pagaidām! Pati saproti: ja divi naktī vazājas pa pils mūriem, tad skaidrs, ka drīz sāks arī bučoties!
Ofija. Tad steigsimies, kamēr vēl ir laiks!
Lara. Uz kurieni?
Ofija. Uz pils mūriem! Ātrāk! Kamēr viņi vēl nav sākuši bučoties!
Lara. Un ko tu tur darīsi? Uzsauksi: “Tikai neiedomājieties bučoties!”?
Ofija. Nu… kaut ko tādu.
Lara. Un kas tad būs? Hamhams taču ir princis! Nu jau tikpat kā karalis! Viņš drīkst bučoties, kad un ar ko vien ienāk prātā.
Ofija. Taisnība.
Lara. Te ir tikai viena izeja: es ņemšu dunci un ar asinīm nomazgāšu tavu negodu!
Ofija. Paldies tev, Lara! Ej! Ej un nomazgā! Nomazgā rūpīgi!

ABAS PROM.

8. skats

HORA, PĒC TAM UZNĀK LARA AR DUNCI ROKĀ.

Lara. Mirsti, neliete!
Hora. Bet es nemaz neesmu neliete!
Lara. Ja es saku, tad esi! Saņem! (Iedur viņai ar dunci.)
Hora. Par ko?
Lara. Par to, ka tu aptraipīji manas māsas godu!
Hora. Bet es tavu māsu pat nepazīstu! Un viņas godu – ne tik!
Lara. Jo ļaunāk: tu esi aptraipījusi nepazīstamas meitenes godu! (Iedur viņai ar dunci.)
Hora. Ai! Beidz bakstīties!
Lara. Es nebakstos! Es duru! Mirsti neliete! (Iedur viņai ar dunci.)
Hora. Nu labi jau, labi! Tikai pirms miršanas vēl uzrakstīšu pirmsnāves vēstuli princim.
Lara. Raksti! Tikai skaties: lai nebūtu daudz kļūdu!
Hora. Es rakstu vispār bez kļūdām! Es esmu teicamniece!
Lara. O! Kas var būt patīkamāk, kā nogalināt teicamnieci!

ABAS PROM.

9. skats

UZSKRIEN KLAUDA UN GERTA UN SLĒPDAMĀS PIETUPSTAS.

Hamhams (uznāk). Tad te jūs esat nelietes?! Man viss ir zināms! Lūk, tēva pirmsnāves vēstule, kurā viss ir sīki un detalizēti aprakstīts!
Klauda. Pagaidi, Hamham! Jā, es ielēju tavam tēvam ausī saindētu kefīru. Bet tas vēl nenozīmē, ka esmu izdarījusi ko sliktu.
Hamhams. Kā?! Tu gribi teikt, ka liet brālim ausī saindētu kefīru nav nekas slikts?!
Gerta. Piedod savai krustmātei, Hamham: viņai bija ļoti grūta bērnība!
Hamhams. Un tev arī varbūt bija grūta bērnība?
Gerta. Nē, mana bērnība, par laimi, bija viegla. Jo man nebija brāļa. Es saviem vecākiem biju vienīgais bērns. Jā, sveiciens tev no tava vectētiņa. Viņš raksta, lai tu uzvedoties labi un klausot mani!
Hamhams. Nenovirzīsimies no tēmas. Šobrīd tēma nav mana uzvedība, bet gan tavējā. Ja tev bija viegla bērnība, tad kāpēc tu apprecējies ar manu krustmāti?
Gerta. Tāpēc, ka mēs mīlam viena otru. Izrādījās, ka mums abām ir tāda orientācija. Tu taču esi izglītots cilvēks un nenosodi tos, kam ir atšķirīga orientācija?
Hamhams. Par orientāciju te nav runas! Runa ir par to, ka tu apprecēji sava vīra slepkavu!
Gerta. Bet tas taču ir tik satraucoši: apprecēt sava vīra slepkavu!

10. skats

Lara (uzskrien). Hamham! Piedod man!
Hamhams. Piedodu!
Lara. Pagaidi! Tu taču vēl nezini, par ko!
Hamhams. Vienalga piedodu!
Lara. Nē, es gribu, lai tu zini! Mani moka sirdsapziņas pārmetumi. Es gribu atzīties!
Hamhams. Dievs ar tevi – atzīsties, ja nevari bez tā iztikt.
Lara. Lūdzu, vispirms izlasi šo vēstuli.
Hamhams. Kam tā ir?
Lara. Tev.
Hamhams. Interesanti. Un no kā?
Lara. No Horas.
Hamhams. Kāda vajadzībai Horai man rakstīt, ja viņa var visu man pateikt mutiski?
Lara. Vairs nevar. Jo Hora… ir mirusi.

Hamhams. Mirusi? Tātad viņa šo vēstuli ir uzrakstījusi jau pēc nāves?
Lara. Nē, viņa to rakstīja mirdama.
Hamhams. Ak tā? Tas jau ir interesanti. Nez kāpēc pēdējā laikā visi mirdami raksta man vēstules. (Lasa.) “Mīļais Hamham! Rakstu tev, raustīdamās pirmsnāves krampjos, tāpēc rokraksts nebūs tik glīts kā parasti. Gribēju tikai, lai tu zinātu, ka es tevi karsti mīlēju, kaut arī to nekādi neizrādīju. Paliec sveiks un neaizmirsti mani! Tava Hora.”
Klauda. Cik aizkustinoši!
Gerta. Piekrītu.
Hamhams. Apklustiet!
Lara. Vai tu man piedosi, Hamham?
Hamhams. Ko tad?
Lara. Es biju tā, kas nogalināja, Horu! Jo domāju, ka viņa ar tevi bučojas, tā apkaunodama manas māsas godu. Bet no šīs vēstules es sapratu, ka jūs nemaz neesat bučojušies.
Hamhams. Nē, neesam gan.
Lara. Tātad es esmu nogalinājusi nevainīgu cilvēku. Līdz ar to man vairs nav citas izejas - man jāmirst! Es noduršos ar to pašu dunci, ar ko nogalināju Horu! Ardievu! Cik romantiski!
Gerta. Piekrītu.
Hamhams. Tikai neiedomājies mirdama rakstīt man vēstuli!
Lara. Taisnību sakot: es nemaz neprotu rakstīt. Tāpēc tu nekad neuzzināsi, ka arī es tevi slepus mīlēju, Hamham! (Noduras un prom.)
Klauda. Cik aizkustinoši!
Gerta. Piekrītu.

11. skats

Hamhams. Bet atgriezīsimies pie tēmas. Ir ļoti neglīti noslepkavot savu brāli, un bērnības traumas te nav nekāds attaisnojums. Tāpat ir neglīti atbalstīt sava vīra, turklāt monarha, slepkavību, un pēc tam vēl apprecēties ar slepkavu. Jūs abas tiekat notiesātas un sodītas. Tu - ar mūža ieslodzījumu par slepkavību vainu pastiprinošos apstākļos...
Klauda. Vai tad kefīrs ir vainu pastiprinošs apstāklis?
Hams. Jā, it sevišķi tad, ja tas ir saindēts! Un tu - uz pieciem gadiem par līdzdalību slepkavībā!
Gerta. Tam nav pierādījumu!
Hams. Ir. Sardzes vīri redzēja, kā jūs abas kopā pils kioskā pirkāt kefīru un indi!
Gerta. Es domāju, ka viņai tā ir vajadzīga žurku indēšanai!
Hams. Žurkas tā neindē!
Gerta. Bet kā tad?
Hams. Cietuma pagrabā ir plaša bibliotēka: varēsi iepazīties ar visu nepieciešamo literatūru!

Gerta. Pagaidi, Hamham! Un padomā par Norvēģijas starptautisko prestižu! Tas stipri cietīs, ja iemetīsi mūs abas cietumā!
Hamhams. Par to neraizējies. Polka jau aizsūtīja plašsaziņas līdzekļiem informāciju, ka jūs abas esat aizrāvušās ar arheoloģiju un gatavojaties veikt ilgstošus izrakumus pils pagrabos.
Polka (uznāk). Kameras sagatavotas! Uz cietumu soļos marš!

KLAUDA UN GERTA AIZSOĻO

12. skats

Polka. Vai drīkstu ar jums pārmīt pāris vārdus, majestāte?
Hamhams. Kaut četrus, mīļā Polka!
Polka. Redziet, es nejauši atradu kādu jums adresētu vēstuli.
Hamhams. Pēcnāves?
Polka. Nē. Cik man zināms, tad vēstules rakstītāja vēl ir dzīva.
Hamhams. Paldies dievam! Un kur tad tu to atradi?
Polka. Uz savas meitas Ofijas rakstāmpults.
Hamhams. Interesanti. Un kurš gan būtu varējis to tur nolikt?
Polka. Nevarat iedomāties?
Hamhams. Tiešām nevaru iedomāties nevienu, kas būtu varējis uz Ofijas rakstāmpults nolikt man adresētu vēstuli.
Polka. Tad pateikšu: tā bija Ofija pati.
Hamhams. Un kur tad viņa ņēma man adresētu vēstuli?
Polka. Arī nevarat iedomāties?
Hamhams. Nudien nevaru.
Polka. Viņa pati to uzrakstīja.
Hamhams. Ofija pati uzrakstīja man adresētu vēstuli?
Polka. Jā. Vai varat iedomāties!
Hamhams. Vispār... varu.
Polka. Nu, lūk. Tad nu, ieraudzījusi uz Ofijas rakstāmpults jums adresētu vēstuli, es, protams, ar mātes tiesībām to nekavējoties atplēsu un izlasīju. Šausmas!
Hamhams. Kādas šausmas?
Polka. Lasiet pats!
Hamhams (lasa). “Mīļais Hamham! Es Tevi neprātīgi mīlu! Ja Tu mani neapprecēsi, es sajukšu prātā un dziedādama skraidīšu apkārt, līdz noslīcināšos! Mūžam Tava Ofija.” Patiešām šausmas.
Polka. Jā, nabaga Ofijai diemžēl nav muzikālās dzirdes, tāpēc viņas dziedāšana nenovēršami liks sajukt prātā un noslīcināties arī citiem jūsu pavalstniekiem. Protams, tikai tiem, kam ar muzikālo dzirdi viss ir kārtībā. Un, lūk, jau arī viņa pati!

13. skats

UZNĀK OFIJA.

Polka. Mēs te ar princi apspriežam tavu mīlestības vēstuli.
Ofija. Ak! Kāds kauns...
Polka. Nav tik traki: tīri labs stils, turklāt bez rupjām gramatikas kļūdām. Vai ne, princi?
Hamhams. Tas jāatzīst.
Ofija. Ak!... Jūs man glaimojat...
Hamhams. Nu... varbūt tikai nedaudz.
Ofija. Bet tad jau... bet tad jau tu varbūt mani apprecēsi, Hamham?
Hamhams. Kas cits man atliek, mīļo Ofij?
Polka. Karaļa cienīgi vārdi!
Hamhams. Kad nu viss ir tik laimīgi beidzies, tad atliek vien to pavēstīt tautai. Lai priecājas un līksmo kopā ar mums!
Polka. Ir darīts! Un pie reizes pasūtīju Skotijā divpadsmit cisternas viskija -ļaudis jau gavilēdami plūst šurp pat no visattālākajiem fjordiem!

2010